

GRAIKIŠKA
PAGUNDA
/ 1

JENNIFER
FAYE

Antras šansas

meilėje

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jennifer Faye

**ANTRAS ŠANSAS
MEILĒJE.**

Triju knygu serija
"*Graikiška pagunda*"
Pirma knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Greek Heir to Claim Her Heart, 2022

© Jennifer F. Stroka, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Austėja Lukošiuūtė-Vyšedvorskė, vertimas iš anglų
kalbos, 2023

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

ISBN 978-609-03-0950-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Laukė permainos.

Permainos, netolimai ateičiai nežadėjusios nieko gero.

Hermionė Kapas, išskirtinio „Ludus“ viešbučio komplekso generalinė vadybininkė, stengėsi išlikti optimistiškai nusiteikusi, tačiau šiuo metu buvo per daug pavargusi. Praėjusiais metais jau įsitvirtinusi moteris tikėjosi, kad gyvenimas pagaliau taps ramus bei nuspėjamas. Būtent šių dalykų ji nepatyrė augdama. Kurį laiką taip ir buvo, tačiau viskas ir vėl netikėtai pasikeitė.

Šį pirmadienio vakarą sutemo anksti. Renkančios daiktus Hermionę ėmė žiovulys. Ji nemėgo dirbti taip vėlai. Laimei, tai pasitaikydavo retai.

Eidama prie automobilio moteris sustojo erdviame viešbučio vestibulyje.

– Kaip sekasi, Titai?

Naktinis registratūros darbuotojas pakėlė akis ir pažvelgė pro skaitymo akinių viršų. Jo senas veidas, apžėlęs pilkais ūsais, nušvito draugiška šypsena.

– Dar vienas ramus vakaras, kaip ir mėgstu, – tai tardamas nusiėmė akinius. Vyro akyse atsispindėjo susirūpinimas. – Pastaruoju metu daug

dirbi.

Hermionė pritariamai linktelėjo.

- Taip, tikiuosi, šis vakaras bus paskutinis.

Hermionė ruošė visą informaciją, kurios pa-
geidavo nepriklausomi auditoriai. Netikėtai mi-
rus komplekso savininkei, viešbučio ateitis tapo
neaiški. Šiuo metu atliekamas auditas.

Moteris nežinojo visų testamentu detalių, išs-
kyrus, kad turi įgaliojimą vadovauti viešbučiui
tol, kol bus pasirūpinta nekilnojamuoju turtu,
nors pati nebuvo tikra, ką tai tiksliai reiškia.
Hermionė tik darė tai, kas nurodyta viešbučio
komplekso teisininkų komandos.

Titas pritardamas linksėjo galva.

- Pasiilgsiu mūsų vakarinių pokalbių, bet esu
tikras, kad nekantrauji grįžti prie įprastinio gy-
venimo. Būk atsargi. Vakaras bjaurus.

- Būsiu. Labanaktis.

Sustojusi prie durų Hermionė pažvelgė į tarsi
iš kibiro pliaupiantį lietų. Atėjo žiema, tad Her-
mionė troško bent šiek tiek sniego. Šiaurinėje
Graikijos dalyje, kurioje užaugo, vasario mėnesį
sniego būdavo, tačiau pietuose jį pakeisdavo
nesiliaujantys lietūs.

Tebūnie. Ne cukrinė, neištirps, todėl pastū-
musi atidarė duris. Išėjus laukan vėjas iš karto

pasičiuopo neužsegto švarkelio atlapus. Hermionė sugriebė juos ir susisiautė. Pasiekusi portiko kraštą pasileido tekinomis per sodą į netoliese esančią automobilių aikštelę.

Dideli lietaus lašai ištiesino kirpčiukus, o drabužiai kiaurai permirko. Paskubomis įsėdusi į automobilį, Hermionė įsitaisė vairuotojo sėdynėje šlapia ir susitaršiusi. Valantis sušlapusį veidą lietaus lašai garsiai barbeno į stogą.

Tuomet ji išsileido prancūziško stiliaus kuodą ir pirštais išsišukavo ilgus plaukus. Atrėmusi galvą į sėdynę užsimerkė ir leido nesiliaunančiam lietaus teškenimo garsui nunešti ją į ramybės būseną. Dieną nuo pat ankstauro ryto praleido pasilenkusi prie stalo, tad dabar skaudėjo visą kūną.

Atsidususi užvedė automobilį ir išvažiavo link kelto, kuris turėjo parplukdyti ją į žemyninę dalį. Hermionė labai nekantravo grįžti namo. Šaldytuve ras maisto likučių, tad nė nereikės ruošti vakarienės. Netgi galės valgyti lovoje. Ta viliojanti mintis paskatino stipriau nuspausti akceleratorių.

Kaip tik tuo metu dangų nutvieskė ryškus žaibas, nušvietęs viską tarsi vėl būtų išaušusi diena. Pro mašiną nuaidėjo griaustinio dundėjimas. Tuomet, tarsi būtų prasivėręs dangus,

lietus ėmė pilti dar stipriau ir greičiau. Teko važiuoti žymiai lėčiau. Hermionė pagreitino lango valytuvus ir prisimerkė mėgindama įžiūrėti kelią.

Pašiaušdami odą per nugarą perbėgo baimės šiurpuliukai. Ji taip smarkiai abiem rankomis spaudė vairą, kad prietaisų skydelių šviesoje išryškėjo krumpliai. Valytuvams nespėjant nubraukti tokio smarkaus lietaus, moteris pasiленkė į priekį mėgindama geriau įžiūrėti kelią.

Ją apakino balta šviesa. Tik šį kartą tai buvo ne žaibas. Ta pastovi šviesa vis labiau ryškėjo. Automobilio lemos? Ar į ją lėkė automobilis?

Hermionė tvirtai nuspaudė stabdžio pedalą.

Oras siaubingas.

Visai kaip jo nuotaika.

Etlisas Otonas nuspaudė stabdžio pedalą, kai prieš jį ant kelio užkrito šaka. Pasisekė, kad kelias nuo kelto iki „Ludus“ viešbučio komplekso tuščias. Atsargiai apvažiuodamas nuolaužas vyras tęsė kelionę, kol stiprūs vėjai siūbavo mažą automobilį, tarsi mėgindami nustumti jį nuo kelio.

Kodėl šiandien prieš pasiimdamas naujutėlį automobilį Etlisas nepatikrino orų prognozės?

Iš susierzinimo jis net suuzgė. Ar Graikijos salose neturėtų būti saulėta ir šilta visus metus?

Tiesa ta, kad vyras visai nenorėjo būti šioje mažoje saloje, atitekusioje jam dėl likimo ironijos. Ši išskirtinė sala, turtingų ir žymių žmonių žaidimų aikštelė, dabar priklausė Atlasui, nors jis nenorėjo su tuo turėti nieko bendra. Kuo greičiau atsikratys sala – tuo geriau.

Susvetimėjusi mama Tėja, kaip Atlasas ją vadino, mirė beveik prieš du mėnesius. Atlasas nematė mamos nuo pat mažumės ir dabar ne labai sielojosi dėl jos mirties. Ar tai neteisinga? Galbūt.

Tėjos advokatai užtruko, kol surado jaunuolį Jungtinėse Valstijose, todėl sūnus apie mamos mirtį sužinojo jau po laidotuvių. Taip tik geriau. Tačiau faktas, kad testamentu moteris viską paliko jam, visai negeras. Tikrai negeras.

Atlasas delsė, kiek tik galėjo, nors advokatai įspėjo, kad kuo ilgiau lauks, tuo didesnė tikimybė, jog verslui kils bėdų. Parduoti salą trukdė vienintelė kliūtis – Atlasui reikėjo atvykti pačiam pamatyti turto.

Kuo daugiau Atlasas apie tai galvojo, tuo greičiau važiavo. Nors taip smarkiai stengėsi viso to išvengti, dabar turės dvi savaites praleisti

saloje tikrindamas mamos asmeninius finansus ir daiktus. Vien nuo tos minties susuko žarnas.

Mėgindamas įžiūrėti kelią Etlisas prisimerkė. Dėl smarkiai pliaupiančio lietaus buvo sunku matyti.

Tai blykstelėjo žaibas ar automobilio šviesos? Tikrai šviesos. Jos artėjo tiesiai į jį ir nelėtėjo. Ir nesitraukė į šoną.

Etlisas įsitempė.

Pasuko vairą.

O tuomet smarkiai nuspaudė stabdžių pedalą. Padangos ėmė slysti šlapia kelio danga. Vyras mėgino pasukti vairą į dešinę, tačiau automobilis neklausė, nes kelias buvo pernelyg šlapias. Automobilis ir toliau skriejo į priekį.

Vyro kūnas įsitempė ruošdamasis susidurti.

Automobilis nuslydo nuo kelio ir įvažiavo į mažą griovį, kur galiausiai sustojo. Valytuvams ir toliau greitai valant langą, Etlisas žvelgė į tamsą. Kito automobilio nepastebėjo. Kur jis?

Įjungęs atbulinę pavarą vyras nuspaudė akceleratorių. Variklis burzgė, tačiau automobilis – nė iš vietos. Neketindamas pasiduoti, vyras pamėgino važiuoti į priekį, tačiau automobilis ir vėl atsisakė pajudėti.

Iš Etlaso gerklės pasigirdo gilus atodūsis. Jis –

įstrigęs. Be pagalbos naujo automobilio niekaip neištrauks.

Bar bar.

Išgirdęs barbenimą į vairuotojo pusės langą Etlisas pasuko galvą ir išvydo žmogaus, laikantį žibintuvėlį, siluetą. Taigi iš tikrųjų lėkęs į jį automobilis – ne Etlaso vaizduotės vaisius.

Etlisas nuleido langą.

– Ar tu sveikas? – Tarp vėjo ir lietaus garsų pasigirdo moteriškas balsas.

Jis prisimerkęs pažvelgė į žibintuvėlį, tad moteris jį nuleido.

– Aš sveikas, tačiau automobiliui reikia pagalbos. Gali iškviešti ką nors jo nutempti?

Išsitiesusi moteris pažvelgė į telefoną.

– Nėra ryšio.

Šią tamsią audringą naktį jie buvo vieni. Tarsi patvirtindamas jo mintis visas dangus nušvito, o griaustinio dudenimas sudrebino žemę.

Etlaso žvilgsnis nukrypo į juos supančius medžius. Per audrą su žaibais tai tikrai netinkama vieta. Jie turėjo kuo greičiau iš čia dingti.

Dar vienas žaibas nutvieskė vietovę, po jo nugrumėjo griaustinis. Audra šėlo visai prie pat.

– Einam. Mano mašina netoli, – ištarė ji, tarsi skaitydama vyro mintis.

- Negaliu tiesiog palikti automobilio, - uždelsė Etlisas.

- Aišku, gali. Jis niekur nedings. Bent jau ne šį vakarą. Ar tu „Ludus“ svečias?

- Taip.

- Gerai. Einam, - mergina pasisuko eiti ir skubomis kildama iš griovio paslydo ant purvo ir visomis keturiomis griuvo žemėn.

- Viskas gerai?

Vyruui dar nė neišlipus iš automobilio ji jau buvo spėjusi atsistoti ir patvirtinti, kad jai viskas gerai. Dėl pastangų padėti moteris buvo visa permirkusi ir purvina.

Labai nenoriai Etlisas pasiėmė nuo keleivio sėdynės kelioninius krepšius ir išlipo iš automobilio. Lietus pylė taip smarkiai, kad vyras iš karto kiaurai permirko. Atsargiai lipdamas iš griovio jautė, kad lietaus vanduo skverbiasi į batus. Iš susierzinimo Etlisas net griežė dantimis. Ar šis vakaras gali būti dar blogesnis?

- Turėtum išmokti atsargiau vairuoti, - pasakė vos įsėdęs į automobilį.

- Apie ką tu kalbi? - Hermionė paklausė sekdamasi diržą.

- Tu važiavai viduryje kelio.

- Ne, - santūrus tonas nenuslėpė

pasipiktinimo. – Galbūt tu važiavai per greitai, kai toks kelias...

– Ne, – atsakė dvejojamas, ar tikrai. Jis buvo išsiblaškęs. Galbūt blogą nuotaiką išliejo ant moters.

Etlasas tyliai sėdėjo, kol ji atsargiai ir lėtai apsuiko automobilį, o kai galiausiai jį ištiesino, akceleratorių nuspaudė labai švelniai. Jie šį vakarą tikrai nepasieks viešbučio komplekso, jei moteris nepradės greičiau važiuoti.

Susierzinęs ir įsitempęs Etlasas žvelgė į lietu, tykštantį ant priekinio stiklo. Kai jie galiausiai pasieks viešbutį, jis pareikalaus, kad kas nors nuvyktų nutempti automobilio. Etlasas tikėjosi, jog automobilis nesugadintas.

Važiuojant tyloje ji abiem rankomis spaudė vairą. Galiausiai tolumoje pasimatė šviesų spindesys ir po kelių sekundžių jie privažiavo žibintų stulpus, apšviečiančius kelią, vedantį į kompleksą.

Automobilis sustojo apšviestame portike. Etlasas žvilgtelėjo į moterį, kol ši atsisegė saugos diržą. Ilgi plaukai siekė žemiau pečių ir nors buvo šlapi, šiek tiek bangavosi.

Merginai atsisukus, jį iš karto patraukė jos akys, tačiau Hermionė nusisuko vyrui nespėjus

iki galo įvertinti jos grožio. Lipdama iš automobilio netarė nė žodžio.

Atlasas suskubo padaryti tą patį. Atsivėrusios didelės stiklinės durys skatino juos žengti blizgančiomis marmurinėmis grindimis. Erdvaus vestibulio centre puikavosi fontanas su šviesomis, atspindinčiomis vandens lašelius. Aplink fontaną stovėjo šviesiai žydros spalvos apmušalais vilktos kėdės.

Pažvelgęs į savo šlapius drabužius ir batus, purvinančius grindis, vyras nekantravo nueiti į apartamentus ir nusiprausti, tačiau registratūroje nieko nebuvo. Ant stalo krašto suradęs skambutį, kelis kartus padaužė jį visu delnu. Tikėjosi, kad visos kitos komplekso paslaugos yra geresnės.

Moteris prispaudė jo ranką savąja ir prisilietimas pažadino jį iš minčių. Atrodė, tarsi tarp jų įsiplieskė elektros srovė, perbėgusi jo ranka ir privertusi visą kūną drebėti. Kai jo žvilgsnis sutiko jos, vyras pastebėjo, kad moters akys rudos su auksinėmis smiltelėmis. Iš jų dabar sklido susierzinimas.

- Liaukis, - moteris ištarė tyliai, bet griežtai.

Jis pažvelgė į jos ranką, vis dar padėtą ant jo. Prisilietimas buvo švelnus ir šiltas. Tarsi

suvokusi, kad jie vis dar liečiasi, ji greitai patraukė ranką.

Registratūros šone prasivėrė durys ir pro jas išskubėjo vyresnis vyras. Jam nesisekė užsidėti akinių juodais rėmeliais. Vyrų žvilgsniams susitikus, vyresniojo akys išsiplėtė. Tuomet jis atkreipė dėmesį į Etlaso išvaizdą. Pagal persigandusią registratūros darbuotojo išraišką, atvykęlis turėjo atrodyti baisiai, tačiau dabar Etlasas jaudinosi dėl automobilio.

- Įvyko avarija, - Etlasas pasakė registratoriui nespėjus išlemti nė žodžio.

Darbuotojas pažvelgė į moterį, tuomet vėl sugrįžo prie Etlaso.

- Ar kas nukentėjo?

- Mano naujas automobilis. Jis įstrigęs purve. Kas nors turi jį ištraukti iš pakelės, o man reikia įsiregistruoti.

- Taip, pone. Galiu paskambinti, kad nutemptų automobilį, ir jus įregistruoti, - vyras delsė, tarsi nežinodamas, ką daryti pirmiausia.

- Paskambink, - Etlasas nurodė įsakmiu balsu.

Tai privertė vyrą suktis. Po skambučio registratūros darbuotojas be žodžių padėjo telefoną.

- Niekas neatsiliepė....